

[Socialministeren]

Indgåelsen af overenskomst om social sikring med andre lande er et led i Danmarks deltagelse i internationalt samarbejde. Sådanne overenskomster skal især sikre, at det andet lands statsborgere får ret til de danske sociale pensioner som modstykke til den arbejdsindsats og skattebetaling, der er præsteret her i landet. De pågældende skal stå frit med hensyn til, om de vil modtage pensionen her eller i deres hjemland. På basis af gensidighed sikres danske statsborgere på samme måde efter det andet lands sociale lovgivning.

De tosidige overenskomster om social sikring er således en parallel til bestemmelserne i den nordiske konvention om social trykthed og EF-reglerne om social sikring.

Spm. nr. 854

Til *socialministeren* (22/5 80) af:

Nymann (FP):

»Finder ministeren det virkelig rimeligt, at familier, der påtager sig at passe et handicappet barn og derved sparer samfundet for udgifterne til en institutionsplads, nu skal berøves det langt mindre beløb, som det offentlige yder familien i økonomisk hjælp, hvorved familien muligvis tvinges til at sende barnet på institution, og hvor stor en ekstraudgift mener ministeren det vil medføre for samfundet i øget institutionsudgift?«

Begrundelse

Ifølge dagspressen er der ca. 33.000 familier i landet, der selv påtager sig at passe deres fysiske eller psykiske handicappede børn i hjemmet. Disse familier modtager i snit 3.800 kr. pr. år til hjælp fra det offentlige. Nu mener ministeren, at socialindkomstbegræbet også her skal ligge til grund, således at forældre, der kommer over den af ministeren fastsatte grænse for at være velstående, i modstrid med barnets tarv kan blive tvunget til at overflytte barnet til en institution.

Besvarelse (29/5 80):

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

Som led i regeringens forslag om besparelser på bistandslovsområdet er der fremsat forslag om ændring af bestemmelsen i bistandslovens § 48, stk. 1, således at hjælpen,

der hidtil har været ydet uden hensyn til forældrenes økonomiske forhold, for fremtiden ikke længere kan ydes til familier, der ud fra en konkret vurdering af deres økonomiske forhold har tilstrækkelige midler til selv at afholde udgifterne ved barnets forsørgelse.

Som jeg har redegjort for over for folketingets socialudvalg, vil der ved vurderingen af, om der er grundlag for at yde hjælp, skulle tages hensyn til familiens erhvervsforhold, økonomiske forhold, ligesom der skal tages hensyn til familiens størrelse, sammensætning og alder m.v.

Det afgørende for denne vurdering vil således være, om den merudgift, det drejer sig om, vil bringe et i øvrigt rimeligt budget ud af balance.

Der vil derfor være større sandsynlighed for, at der kan ydes hjælp, jo større udgift eller indtægtstab det drejer sig om, men der vil naturligvis også være mulighed for at yde hjælp til mindre udgifter, hvis familiens økonomi er så anstrengt, at selv forholdsvis beskedne ekstraudgifter vil kunne være afgørende for familiens muligheder for at beholde barnet i hjemmet.

Hvad angår spørgerens bekymring om, at ændringen vil medføre øget institutionsudgift, skal jeg ligeledes henvise til, hvad jeg har meddelt folketingets socialudvalg, at det på forhånd ikke vil kunne afvises, at et mindre antal børn med svære handicap ønskes anbragt på institution i tilfælde, hvor ydelsen inddrages. Udviklingen synes dog at vise, at forældre, navnlig i tilfælde, hvor de selv har midler til forsørgelsen, i langt højere grad end tidligere ønsker børnene opdraget hjemme. Det er derfor ikke muligt nærmere at vurdere omfanget af det eventuelt forøgede behov for institutionspladser, herunder om der overhovedet bliver tale om et forøget behov.

Socialministeriet vil i øvrigt følge udviklingen over et par år for derigennem at vurdere, om kommunerne anvender bestemmelsen i § 48, stk. 1, efter hensigten. Det er endvidere tanken ved udfærdigelse af administrative forskrifter at henstille til kommunerne om ved skønnets udøvelse i en overgangsperiode fra reglerne ikrafttræden at foretage en passende afprøvelse for de familier, der efter de nugældende regler oppebærer fuldt tilskud efter § 48, stk. 1, og for hvilke den